

ליקוטי הלכות, אורח חיים, הלכות בית הכנסת ה'

ה'כ"ח

וזהו בחינת הסמיכות לעיני כל ישראל | בראשית, כי רש"י פרש על "לעיני כל ישראל" שהוא מה שנגשאו לבו לשבר את הלוחות לעיני כל ישראל והשם יתברך הודה לדבריו וכו', עין שם ובאמת שבירת הלוחות הוא פליאה גדולה ואם ישראל חטאו מה שחטאו, מה ענין לשבר לוחות קדושות כאלה? ומה ענין התקון בזה עד שהשם יתברך שבחו כל כך ואמר לו, 'ישר כחך ששברת (בבא בתרא יד) והתורה מסיימת שבח משה בזה שהוא בחינת שכחה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ערובין נד), אלמלא לא נשתברו הלוחות לא הייתה השכחה בעולם וכמו ששמענו מפי אדונינו, מורנו ורבנו זכרונם לברכה שיחה נפלאה בענין זה שמצד זה השכחה הוא מעלה גדולה אצלו וכו', עין שם ועל-כן עשה משה תקון גדול על-ידי שבירת הלוחות, שהוא בחינת הסתלקות הדעת בבחינת שכחה, דהינו שסלק השגתו כאלו לא קבל את התורה כלל רק הוא איש פשוט לגמרי ומקבל חיות רק מקיום העולם קדם מתן תורה, שהוא בחינת חסד חנם, ובזה היה מחיה ומקים כל ישראל אף-על-פי שחטאו ועשו מה שעשו, כי על-ידי החסד חנם שממשיך הצדיק על-ידי פשיטותו דיקא, על-ידי זה דיקא מחיה את כל הפשוטים וכל החוטאים וכל הנופלים שבעולם וכמוכן ומבאר בהתורה הנ"ל ועל-פי זה מחבר ומקשר היטב סיום התורה בהתחלתה שהוא לעיני כל ישראל | בראשית וכו', כי לעיני כל ישראל זהו בחינת שבירת הלוחות, שהוא הסתלקות המחין שמסלק הצדיק מעצמו המחין בכל פעם ונעשה איש פשוט שאז מחיה את עצמו בהחסד חנם שבו נברא העולם וכו' כנ"ל, שזהו בחינת בראשית ברא אלקים וכו', כי בריאת העולם היה בחסד חנם, שזהו הדרך לארץ ישראל, כמו שפרש רש"י שם וכו' :

ה'כ"ט

וזהו דרך ועצה טובה לכל אדם שבעולם הרוצה לכנס בעבודת ה' שבהכרח שיעבר עליו מה שיעבר שאי אפשר לבאר ולפרש כלל לא בכתב ולא בעל פה וכמה וכמה עליות וירידות ונפילות והשלכות וכו' צריכין לעבר עליו. והרבה נפלו על-ידי זה ואבדו את עולמם, רחמנא לצלן, רחמנא לצלן ועקר החיות והקיים של אותן שנגשארין על עמדתן הוא רק בלח הפשיטות של הצדיק שממשיך אז החסד חנם וכו' כנ"ל וכן צריך כל אחד להמשיך על עצמו בחינת הפשיטות של הצדיק ויסלק בכל פעם דעתו ושכלו ויעשה עצמו כאינו יודע כלל והעקר, שיתחיל בכל פעם מחדש וכמבאר בדבריו זכרונם לברכה כמה פעמים, כי עקר נפילתו הוא מחמת שכבר התחיל כמה פעמים ונפל, אבל אם יעשה את עצמו כאלו לא התחיל מעולם רק הוא מחיה את עצמו בחסד חנם על-ידי לח פשיטות הצדיק כנ"ל, בזה יכול להחיות את עצמו לעולם, כי חסדי ה' לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם:

ליקוטי הלכות, אורח חיים, הלכות נשיאת כפים ה'

ה'כ"ה

וזה בחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (גדרים פרק א) שעקר החרבן היה על שלא ברכו בתורה תחלה, כמו שכתוב (ירמיה ט), על מה אבדה הארץ וכו' דבר זה שאלו וכו', מאי ולא הלכו בה? שלא ברכו בתורה תחלה פי נשאין מברכין בתורה אף-על-פי שעוסקין בתורה בזה מראין שאין התורה חשובה בעיניהם ואין מחיין עצמן בה בכל עת ורגע רק היא אצלם כמו נימוס ודת חס ושלום כמו שארי נימוסים ודתי העובדי כוכבים שזהו בחינת חטא העגל שאמרו, קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, שבקשו עבודה זרה כדי שיהיו להם מי שילך לפניהם, כי זה היה עקר חפצם שיהיה להם מי שילך לפניהם ויוליכם

באיזה נימוס ודת כדי שלא יהיו בולעים איש את רעהו, אבל לא הסתפקו על התכלית האחרון הנצחי כולל, ועל-ידי זה נכשלו בעבודה זרה, כי אז היה היצר הרע של עבודה זרה בעולם. וכמו כן עכשיו אף-על-פי שאין עובדים עבודה זרה, כי הרגו היצר הרע של עבודה זרה (יומא ד) אבל אף-על-פי-כן עדיו יש כמה כופרים בעולם שהולכים בדרכי האפיקורסים שרוצים להשוות חס ושלום תורת משה כשאר נימוסי הדתות רחמנא לצלן ואומרים מה שאומרים טעמים של הכל ושטות על מצות תורתנו הקדושה כאלו כלם על-פי שכל אנושי חס ושלום בשביל לקיים נימוס המדינה כידוע דבריהם הרעים והמרים וזהו בחינת פגם העגל כנ"ל וזהו בחינת שלא ברכו בתורה תחלה, כי אלו הפתות בודאי אינם מברכים על התורה מאחר שאצלם התורה שנה לשאר הדתות והנימוסים חס ושלום, כי עקר ברפת התורה הוא אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו שמה שנתן לנו את התורה, בזה בחר בנו מכל העמים והבדילנו מהם לגמרי, כי נימוסיהם ודתייהם הוא רק על-פי שכל אנושי בשביל חיי שעה של זה העולם. וגם זה אינו בשלמות ואין לו קיום כלל, כי על-פי דתייהם ודרכיהם אינם מפרישין את האדם אפילו מדברים שבין אדם לחברו מאחר שאינם מסתכלין על התכלית האחרון ואינם מתיראין מענשים של אחר מיתה רק מתיראין מאימת מלכות, על-כן אם יוכל לעשות גזלות ורמאות שלא יודע למלך ושופטיהם עושים כל מה שיכולין לעשות כנראה בחוש, אבל אותנו בחר ה' יתברך מכל העמים ונתן לנו את תורתו אשר היא חיינו וארץ ימינו לעולמי עד ולנצח נצחים, כי עקר כל מצות תורתנו הקדושה הוא בשביל התכלית אחרון. ואפילו המצות שבין אדם לחברו יש בהם סודות עמקים ורזין גדולים מאד עד אין סוף ואין תכלית, וכלם בשביל התכלית האחרון למען ייטיב לנו לעולם שכלו ארץ וטוב ועל זה מורה ברפת התורה שאנו מברכין אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו וכנ"ל ואנו מסיימין, נותן התורה, דהיינו שהשם יתברך נותן התורה בכל יום מחדש, כמו שכתוב (דברים ו), אשר אנכי מצוה היום ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ספרי שם), בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, כי התורה עמקה ורחבה מני יום וכל יום ובכל יום נמשכת עלינו בהתחדשות נפלא וגם בזה נבדלת תורתנו הקדושה מדתי שאר האמות להבדיל, כי אצל דתייהם שהם חק המלכות לתקון המדינה אין שיהי התחדשות בכל יום, כי כבר נתן הדת מאיזה טעם שהוא על-פי שכלם, לא כן תורתנו הקדושה שהיא אחדותו יתברך אשר אין חקר לתבונתו ודבריו חיים וקיימים, נאמנים ונחמדים לעד וכו', כי הם באר מים חיים נובעים בכל עת ורגע מאחר שכלולים בו יתברך והם מחיין ומקיימין כל העולמות עם כל אשר בהם בכל עת ורגע, והם מתחדשים בכל יום ובכל עת ובכל שעה ועל-כן אנו מברכין נותן התורה, כי הוא יתברך נותן התורה בכל יום מחדש, כי בכל יום ועת מסבב השם יתברך סבות בתחבולותיו להכניס קיום התורה בעולם ושולח לנו צדיקים אמתיים שמחדשין בכל פעם חדושי דאורייתא אמתיים ואפלו מי שאינו בר הכי לחדש חדושי אף-על-פי-כן בכל פעם שנתעורר מחדש לקיים התורה זהו גם כן בחינת קבלת התורה מחדש, כי עקר הוא קיום התורה, כי לא המדרש עקר אלא המעשה ועל-כן על-ידי ברפת התורה אנו ממשיכין עלינו קבלת התורה מחדש וזהו תקון שבירת הלוחות שפגמו בנתינת התורה וכנ"ל ועל-כן על-ידי שלא ברכו בתורה תחלה על-ידי זה נחרב הבית המקדש ששם עקר הנקדה הקדושה כנ"ל, שעקר חרבנו היה על-ידי חטא העגל שעל-ידי זה נשתברו הלוחות שמאז נגזרה הגזרה הזאת, כי הלוחות נשברו בשבעה עשר בתמוז שאז נגזר החרבן שהתחיל בשבעה עשר בתמוז, אשר על-ידי ברפת התורה שממשיכין על עצמן קבלת התורה מחדש מתקנים זאת כנ"ל ועל-כן על-ידי שלא ברכו בתורה תחלה ופגמו בזה על-כן נחרב הבית וכנ"ל ועל-כן צריכין לברך על התורה בצבור אף-על-פי ששכר ברוך בבקר, כי עקר בחינת קבלת התורה מחדש לתקן שבירת הלוחות הוא על-ידי קריאת התורה בצבור וכנזכר לעיל :